

La vida amb Obrint Pas

À

Hi ha molts records sobre **Obrint Pas**. Alguns tenen molts anys i tanmateix es conserven frescos. D'altres són més boirosos, fins al punt que arribes a dubtar si són records propis o aliens. Recordo quan en Jordi va passar-me la maqueta de *Recuperant el somni* en casset. Recordo fotocopiar-ne la caràtula i escoltar-la repetidament a casa els meus pares, quatre cançons, un cop i un altre cop. Recordo concerts contra el feixisme a Cotxeres de Sants també amb el Jordi, i amb el Xavi i l'Armelle i molta altra gent que hi és i que no hi és. Recordo "No tingues por" i "Continuant avançant" i el Miquel estripant a "Telefeixisme". També recordo el teloner, un noi que es deia **Feliu** i cantava "L'única diferència". Recordo la Mavi amb una cervesa a la mà a la plaça Màlaga explicant-me una vegada i un altra que aquells xiquets eren els seus nebots. Ho recordo com si fos divendres passat però ja fa com a mínim quinze anys.

Va passant el temps i recordo més coses. Recordo el David organitzant un concert pel Sàhara a Diamant una festa major del 98 una nit que va ploure. Recordo acampades a Arbúcies quan ser independentista no era moda ni excusa per retallar res. Recordo treballar a la revista *El Triangle* i apropiar-me de la secció de música perquè en Litus m'enviés gratis els discos de Propaganda pel Fet!. Recordo visitar al Jordi i la Laia al seu pis del carrer Sarphatistraat, a Amsterdam, amb una còpia de *La flama*. Recordo els **Obrint Pas** acoblant-se al pis de Vallcarca del Pica perquè no tenien lloc on dormir. Recordo vint-i-cincs d'abril a València, i Fires a Girona, i més festes de Gràcia, i el Segarra ensenyant-me els dissenys nous de Partisano una nit que es va quedar a dormir a Secretari Coloma abans de marxar cap a no sé on. Recordo ser darrere la barra d'un concert zapatista en un camp de futbol a Nou Barris amb el Jesús i més gent de la *Directa*, servint canyes mentre sonava "Del sud". Més o menys llavors va ser quan ens vam adonar que ens havíem fet grans.

En aquell temps l'*Enderrock* ja havia entrat a la meva vida, o jo a la de l'*Enderrock*, o una mica tot a l'hora. Recordo la sensació privilegiada d'escoltar els discos nous abans que ningú. Recordo consells de redacció barallant-me amb en Lluís i sessions de fotos impossibles perquè havien de sortir tots -i quan **Obrint Pas** diu tots és tots i no hi ha més a parlar. Recordo Onzes de Setembre, i més Acampades i més Rebrots que acabaven molt tard amb l'Helena, l'Elisenda, el Mercadé i la Roser. El Borja encallant un cotxe en un terraplè a les set del matí a Sant Celoni. La Clara fent 275 quilòmetres de Palafrugell a Lleida (i els 275 de tornada perquè l'endemà treballava) per veure'ls en un Senglar. Recordo ser a Lisboa el cap de setmana del 2 a 6 quan em va trucar el Litus per explicar-me lo de la Mavi. Recordo l'Elisenda buscant un camp d'oliveres per tot Catalunya. Recordo anar a l'Apolo amb la Bel a la presentació de *Coratge* i des del balcó del pis de dalt comentar que hòstia, que som uns iaies, que com passa el temps i que bé que sonen. Recordo estar esmorzant ahir a la Nena amb l'Enric quan vaig haver de marxar corrent després de llegir el whatsapp del Xavi dient-me que **Obrint Pas** plegava.

Recordo això i recordo més coses però resulta complicat parlar-ne perquè tot es barreja i fa cert vertigen. Per tant, per sintetitzar, quedeu-vos amb la idea que tot el que vaig llegir ahir sobre **Obrint Pas** és mentida. **Obrint Pas** no s'atura, perquè **Obrint Pas** no pot aturar-se. Per una senzilla raó: perquè tot el que ha representat i representa **Obrint Pas** per a nosaltres i els nostres res ni ningú no podrà aturar-ho mai. Quedem com sempre, davant de l'ampli, a l'esquerra de l'escenari.